

מסורת הש"ס

(א) זכחים עט. מנחות כב:
כג: חולין ק. קה. (ב) לקמן
קט. [ושם אחת רנא].
(ג) וכלה ג: לו. ב"מ נב.
(ד) [עמ"ס על הגניזא] ב"מ
ט. [ה פסחים ט. מה. ט"ז
לז: [מס' תרומות סוף
פ"ו] (ו) [פסחים יח].
(ז) [וע"ע ארסות זוה
בתוס' מנחות כב: ד"ה יר"י
ספר תוס' זכחים עג. ד"ה
ר"י אומר].

הגהות הב"ח

(א) ימים' ד'יה ר' יהודה
וכי' דליכא למאן דאמר
ללא נטל:

מוסף רש"י

[illegible]

הערל פרק שמיני יבמות

ר' יהודה לעצמיה. בכסיו הדס ובהקדקום: אדוני אכל חסידיה
דמשמע טעמא משום דהפסק מועט הוא נפלוג בדידה ואש"ל דליכא
תקנתא לא בעלה: טעורא בעבורא עדיפא ליה. לאשמועינן דאש"ג
דשמיך טעורא ושייך ביה זענאלא טפי דאשכחן במסכת תרומות
(פ"ה מ"ג) דתרומה טעורא בתולין
טהורין הכל מודין שעולין ובתרומה
טעמא טעורא חלוקין ב"ש וז"ה (שם
מ"ד) ועוד לינמוה ואש"ה לא תעלה:
ולר"ל מאי שני חולין דקא שמדן לר"ל
בשלמא לר' יוחנן דמוקי לה בשלימה
סיפא כיון דהפסק מועט הוא לא
מבעטין חסידה שלימה חולין ודברו
לינמוה וקף על גב דלר' יוחנן עיגול
דתרומה בשני חולין דקא שמדן לר"ל
והלא אני שונה כו' מכלל דמודה
בשיגול דבשיל משום הפסק מועט
בחסידה מודה דיהנין כולה להאן
הואיל והיא גופא דלוריימא לא חיישי'
להפסק מועט אלא לר' דלמחר מידי
דלוריימא לא בטיל והכא משום דינמוס
לא חשיב מו' חיסור דליה ובעלה סיפא
אמאי לא תעלה לא לימא לא חיסורא
בעייה: אמר רב שינא דרבי דרב
אזי. לעולם לינמוה ורשא בטומאת
משקין דרבנן כגון שנעמא חסידה
על ידי משקין טמאין שגטו בכלי
דמלארימא אין משקה טמאין כליו
ואש"ג דליכא למגור משום טומאה
דלוריימא מודה ריש לקיש דבטיל חולין
ואין דרכו לינמוה: וסיפא. קדשים
לזר חיסור דלוריימא הוא ומידי
דלוריימא מין בעינן להאי תנא סבירא
ליה דלא בטיל ואפילו שני דרכו
לינמוה: ליפלוג ולינמי בדידה.
בטומאה וטהרה דנקט מילתיה ואמי
מאי שנה דנקייה תנא למילתיה
למנקט חולין וקדשים: טעורא
בטעורא עדיפא ליה. וימא ליה
למנא לינמי טעורא בטעורא דשייך
ביה ביטולא טפי דכפריש' לעיל ואש"ה
אליין לחומרא הואיל ואיסור דלוריי'
אזינן ולא. והבשר בשר קדשים
לאוכלו בלאו והבשר אשר יגע בכל

טמא (ויקרא ז:). **סיפא.** קדשים בחולין אחי לידי כרת דאכל להו בטומאת הגוף וטומאת הכרת דמחי [שם] והנפש אשר תאכל בשר העופות בשמיטתה: ל"א **נעולם בשלם נימוחה.** ועיגול היינו טעמא דר"ל דבדאורייתא לא נטיל דכיון דתרומה לור במיתה ככרת דמיא: והא רבה הוא דאמר. בפרק נדרא ודף קטז: **כל בדאורייתא נא (בטיל) ל"א איסור לאו ל"א איסור כרת.** אם חשו רבנן לכרת חשו נמי ללאו ועבדו תקנתא: **רב אשי אמר.** במיטתה וסיפא הוי דבר שיש לו מתירין דמותרין לרבנן: **דאף הויא.** דאף דק"ל ונפיל דף ג: דבר שיש לו מתירין לא בטיל כגון דמשתרייא למחר למאן דאסירא ליה השתא כגון ביה שגולה ביום טוב: **מישרא שרי.** אפילו השתא: הרי **טל.** החולין מותרין לזר: **והוא שרבו חולין.** שבקופת חולין: **על הפרוסה.** שבקפה תרומה הלכך תלינן בשמיא אומר חולין לתוך חולין נפלו דאי נמי הוי איפכא ונפלה קאה תרומה בקופת חולין נפלה בדיובא: **אף על פי של רבו.** דסמכין אשמיא אומר: **לא ר' יוחנן קשיא.** דמי תלינן לקולא בדאיסור דאורייתא: ואנא

למאי ד"ד השתא אמאי תרומה טהורה עולה בק"א: **שרי קופות**
ממנני' דתרומות (ר"ש) פ"ו (מ"ה) דמן ב' קופות אחת של חולין ואחת
מהן נפלה הריני אומר לתוך תרומה נפלה והו' לכו לרבי יוחנן ור"ל ל'
ב' קופות ושיי' סוף דליכא למימר כולי האי אוקי חולין אחזקיייהו דמה
בלא רבייה ואפשר דבשאלא אחת אמאי ר"ל שרי בלא רבייה דשמיטין
אלא אכרמיא: **א"א** ד' יוחנן **א"א** א"ב א"ב פירוש כיון דהת'
מימה למאי דסלקא דעתך השתא דתרומה בזמן הזה דאורייתא אס'
אומר כיון דהית' ליה לרבי יוחנן בריש אלו עוברין (פסחים דף מד.
קושטא) וזו משיי' הס' ה"ע בתרומה בזמן הזה דרבנן ויש לומר דה'
בכדי אכילת פרס דרבנן תקשי אמאי אמרינן שאני אומר כיון דרב

פב.

עין משפט
גר מצודה

קבל א מ"י פ"א מהל' יו"ט הלכה כ' סמב עשין פה טור ש"ע י"ד סימן קכ סעיף א':
קבל ב ג מ"י פ"יג מהלכות תרומות הלכה י' טו"ש"ע י"ד סימן קיא סעיף א':

יספות ישנים

רמב"ם אמר רישא חיסור לאו
פי' תשובה אמרין ברישא
תעלה דהא נמי כי תעלה
לא תאכל רק לשהים (א)
וליום אלא לאו דעומאה
אכל בסיפא אי אמרין
דתעלה כחולין תאכל
לישראח ואוכל אותם
בטומאת הגוף כי אינו מקור
לחלול חולין בטומאת הגוף
ואיכא כרח באכילת קדשים
בטומאת הגוף:

(א) ז"ל וליכא קאן אלל לאו
דטומאת נשר.

רבי יהודה לעמיעה דאמר טין במינו לא בשאי. דוקא דכר לה ומתערב אית ליה לר' יהודה דלא נטיל דומיא דדס הפר ודס השעיר דליף מינה ר' יהודה בהקומץ רבה (מנחות דף כג. וס) אבל דכר יכא לא דר' יהודה גופיה אית ליה צפ' נטיל (שבת דף קמא);

דמעלין את המדומע בק"א ואפי' מין
במינו כמשמע גבי ליטרא קדשית.
ונכלה בזקוקמן דבה (מנחות דף כט.
ו)ס) דלמיך למתן (ד) ללא בטל היינו
בנימוסה וסבירא הוא דדבר המתעבר
מתפשט טעם האיסור בכל היתיר
ולא בטל אכל דבר יבש האיסור מונה
במקומו אלף שאין יבש היכן הוא?
והוא! דשילוי בילה (דף קז.) (ו)ס)
לחמך דחטין ושעורים בטלים לרבי
איהיה ולא חטין בחטין בקמה איירי
לדל"כ חטין כשעורים אחאי בטל והלא
יבשים כן ועוד נראה דלחמך קמה
כיון שאין הוא ואין טעם מתפשט בטל
דאי לאו הכי אפילו קמה חטין וקמה
שעורים מין במינו הוא לרבה דלזיל
בשר שמה כפרק בפרק דע"ז (דף ס.
ת) כמו תמרול לחמך ומתירא
דשערי אלף התם ברוחא איירי
ובזקוקמן דבה (מנחות דף כט.) (ו)ס)
לחמך דמנחות שנתעברו לא בטילי
לרבי איהיה התם מין מתוך שאין
מתכרכין ועומקין טעם זה כזה אע"פ
כשאינם אומן יתנו טעם זה בזה":
בטהורות בטהורות עירף א"ה.
דלמיך שאין לחמך איהיה

ר' יוחנן תרומה בזמן
שתי קופות אחת
תרומה ולפניהם שתי

חת של תרומה ונפלו מוררים שאני אומר נפלה וחולין בתוך לקיש והוא שרבו חנו אמר: אע"פ שלא בשמא לריש לקיש ירביא הוא רבעיני הא מני רבנן היא ואנא

בשומאת משקין דרבנן. וקסני רב שיש צריה דרב אידי דרבנן לא פליגי אדריבי יהודה דלמר מין צמתי לא בטל אלף דרבנן אלב בדלורייתא מדור דלא בטל אלב לא נימחה כיון דכל שדרכו לימנח מקדש אף בשומאת דרבנן לא בטל כמו תרומה צומח הזה דאי היא דלורייתא לא הוה עיגול צעיונול עולה אע"פ דתרומת פירות דרבנן:

ר"ש איסור לא סיפא וכו'. אמאי דלוקמין בשנימוחה קאי ובקונטרס פירש דלמי לפרשי בשלל נימוחה ועיגול היינו בטעמיה דר"ל דמלאורימא לא בעיל כיון דתרומה לאו במתא ככרת דמיא וחבילי תלתן של כלאי הכרת אב"ג דאיסור לאו הויא מ"מ לא בעיל תשום דסור לאו שדרבו דוקא כלל שדרבו הוא דמפליג דרין כיון דאיסור לאו לאיסור כרת ואב"ג דעלמ קמי שיהי ר"מ אומר כל שדרבי לימנות מקדש יח לפרש כעין שפי' לעיל דה"ק שיהי ר"מ אומר כל שדרבו לימנות מקדש דאיסור כרת או דאיסור מיתה והואיל וקין דין הוא יקדש את שדרבו אפילו דאיסור לאו ומיהו לא יתכן כלל לפרש כן דהא חמיה על טעמא טעורה בחולין עדיפא אפילו מאת שדרבו דפרשיית לעיל משום דלויא להסבדו ומשמע דוקא משום דהוי איסור כרת לא בעל אבל איסור לאו בעל:

משום דהו"ל דבר שיש לו מחירין, למאי דקטעי רב אשי קשה
 עיגול בעיגולים אחאי עולה דאפילו דדרנן שמעינן ליה
 לרבנן דאשי (ב"ב דף ה'.) דדבר שיש לו מחירין לא בטל ויש להעמיד
 ההיא דעיגול בעיגולין בתרומה טמאה דאין לה מחירין ומיחו קשה

היה שם חז"ל. הקשה הר"ר שמואל מאיזב דאמקסא מנבייתא לומר
של תרומה שנפלה סאה של תרומה לתוך אחת מהן ואין ידוע לאיזה
פלוני עלה והשיב ר"י דמשום רבוותא דר' יוחנן מיימי צרייטא דאפילו
נפלה בקופה של חולין ספק הוא ואין לו חוקת היתר שרי בה רבי יוחנן
חוקת חולין שצדקה ומוקד לה אחסותיה וכלהי לא פליגי צרייטא
היה צדקה לה דלורייתא היכי שמכין אשאי אומר לה הרי בלא רבייה
היה מוקד לה רבי יוחנן כשרבו תשי לה היכי שמכין אשאי
(ס) כות כדאי אכילת פרס דלורייתא דהיי פריך לה ההם וממזר
לממזר וליעטעמין וההם נמי היה מני לממזר וליעטעמין אפילו כות
יוחנן מוקד לה הכא בלא רבייה וכן דרך הש"ס צנמה קימות:
ירוש'

ירושלם